

„at fattige henvende sig til dem af Kom-
munens Beboere, hos hvem de pleje at mod-
tage frivillige Gaver“. Det er allerede af
en æret tidligere Taler bemærket, at Konse-
kvensen af at holde sig til Ordene vilde
blive, at naar man ikke kunde sige, at det
var kommet dertil, at vedkommende plejede
at modtage Gaver, blede de straffede, naar
de modtage Gaver. Men i ethvert Tilfælde
vilde det være tvivlsomt, om man kunde
redde de Personer fra at blive ansete som
Betlere, som modtog en Gave, naar det
var første Gang, de fik en saadan Gave.
Jeg mener, der er mange Tilfælde, hvor en
Person ikke bør anses for Betler, fordi han
modtager en Gave, selv om det er første
Gang, og jeg er bange for, at man altsaa
ved at ville bringe Begrebet Betleri ind
under en humanere Betragtning i Virkelig-
heden skal komme til at modarbejde sin egen
Hensigt. Det vil jeg altsaa bede de ærede
Forslagsstillere maaske at overveje lidt nær-
mere. Jeg gentager, at jeg er enig med
dem deri, at det Forhold, de omtale, bør
ikke betragtes som Betleri. Jeg tør natu-
rligvis ikke paastaa, at der ikke kunde gives
Politimestre eller Dommere, som kunde falde
paa at straffe noget saadant som Betleri;
men det er i alt Fald ganske undtagelsesvis,
at noget saadant sker, og jeg er vis paa, at
overordnede Domstole vilde ikke betragte
noget saadant som Betleri. — Jeg er for
saa vidt færdig med, hvad jeg har at sige;
men da jeg har Ordet, vil jeg gerne tilføje
lidt med Hensyn til et Vædringsforslag,
der findes under Nr. 5, stillet til
§ 14. I og for sig maa jeg tilstaa,
at jeg i det væsentlige er enig med det ærede
Mindretal og navnlig med det ærede Med-
lem fra Frederiksborg Amt (Holch), som førte
Ordet paa Mindretallets Vegne, hvad dette
Forhold angaar; men særlig skal jeg henlede
Opmærksomheden paa, at jeg tror, at det paa
ingen Maade gaar an i noget Tilfælde at
affatte Bestemmelsen, som det her er fore-
slaaet. Det hedder i § 14: „Dersom et
Lyende bliver sygt i Tjenestetiden, uden at
Sygdommen kan tilskrives utilbørligt For-
hold fra Husbondens eller Lyendets egen
Side, paahviler det Husbonden, indtil Lyende-
forholdet efter Opfyldelse eller anden lovlig
Grund ophører, dog ikke ud over 6 Maane-
der.“ Nu foreslaas der tilføjet: „Forlader

Lyendet i Anledning af Sygdom sin Hus-
bondens Hus enten . . . for at indlægges paa et
Sygehus eller efter Overenskomst med Hus-
bonden, har denne at udrede det Lønnet . . . ;
det er ikke lønt Danst; men det kan ændres
ved en Redaktionsændring . . . „og for saa
vidt Lyendet ikke kan faa fri Indlæggelse
paa et Sygehus, da et passende Vederlag for
Køsten, i et Tidsrum af ikke over 8 Uger“.
Jeg spørger: Er det Meningen, at medens
i det foregaaende Tilfælde Husbondens For-
pligtelse til at betale Løn, Kost og Logis ikke
udstrækkes ud over den Tid, til hvilken Lyen-
det lovlig kunde opsiges eller af anden Grund
forlod Tjenesten, skal i det i Vædringsfor-
slaget omhandlede Tilfælde Forpligtelsen vare
8 Uger, skønt vedkommende Lyendeforhold
ophører inden Udløbet af de 8 Uger? Jeg
vil ikke antage, at det er Meningen; thi det
vil i al Fald være meget ubilligt at bestemme
anderledes her end i det foregaaende Til-
fælde. Er det ikke Meningen, maa jeg hen-
stille til det ærede Flertal, at det i alt Fald
foretager en Omredaktion; ellers maa man,
tror jeg, forstaa det saaledes, at Meningen
er, at i det Tilfælde, som omhandles i Væ-
dringsforslaget, skal Husbonden altid udrede
Løn og give Erstatning for Kost og Logis for
et Tidsrum af 8 Uger, skønt Lyendeforhol-
det er løst forinden. Hvad dette Forhold
angaar, har jeg den praktiske Betænkelse
— jeg tror ogsaa, det blev berørt af det nys
nævnte Medlem — at man ved at paalægge
Husbonden vidtgaaende Forpligtelser med
Hensyn til at udrede Løn, Kost og Logis eller
Vederlag derfor til Lyendet, let kan bewirke,
at det bliver mere og mere almindeligt, at
Lyendeforhold kun indgaas paa kort Tid.
I Kjøbenhavn er det ganske vist det aldeles
overvejende og almindelige, at Lyendeforhol-
det i al Fald efter Ordene kun afflutes ma-
nedsviis, og selv i saadanne desværre sjældne
Tilfælde, hvor der mellem Husbonde og
Lyende er det bedste Forhold, hvor man fra
begge Sider ønsker, at Forholdet skal vare i
aarevis, der stiftes det kun paa Maanedes.
Paa Mandtalslisten hedder det ogsaa:
Maanedsviis. Hele Grunden til, at det har
udviklet sig saaledes i Kjøbenhavn, er utvivl-
somt den Omstændighed, at ved at indgaa
det halvvaarsviis og vedfende sig dette, paata-
ger Herfabet sig en Forpligtelse med Hensyn
til Forsørgelsen af det syge Lyende, som man